

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 22 lutego 2022 r.

Pozycja 10

POSTANOWIENIE

z dnia 15 lutego 2022 r.

Sygn. akt SK 45/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Jarosław Wyrembak – przewodniczący
Krystyna Pawłowicz
Stanisław Piotrowicz
Justyn Piskorski
Piotr Pszczółkowski – sprawozdawca,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 15 lutego 2022 r., skargi konstytucyjnej A.K. o zbadanie zgodności:

art. 743 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.) w zakresie, w jakim przewiduje nadanie przez sąd postanowieniu o udzieleniu zabezpieczenia klauzuli wykonalności z urzędu w przypadku postanowień o charakterze konstytucyjnym, tj. co do roszczenia, o istnieniu którego dłużnik przed wydaniem postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia nie miał wiedzy – pozbawiając tym samym dłużnika możliwości dobrowolnego wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 oraz z art. 21 ust. 1 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. W skardze konstytucyjnej z 7 września 2020 r. (data nadania) A.K. wniósł o stwierdzenie niezgodności art. 743 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, ze zm.; dalej: k.p.c.) w zakresie, w jakim przewiduje nadanie przez sąd postanowieniu o udzieleniu zabezpieczenia klauzuli wykonalności z urzędu w przypadku postanowień o charakterze konstytucyjnym, tj. co do roszczenia, o istnieniu którego dłużnik przed wydaniem postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia nie miał wiedzy – pozbawiając tym samym dłużnika możliwości

dobrowolnego wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 oraz z art. 21 ust. 1 Konstytucji. W *petitum* skargi konstytucyjnej skarżący dodał, że kwestionowana przez niego regulacja skutkuje rozpatrzeniem sprawy w zakresie postępowania klauzulowego w sposób niesprawiedliwy, niejawni, z naruszeniem prawa do obrony oraz prawa do sądu, a także prowadzi do naruszenia prawa własności strony procesu cywilnego, a także narusza zasadę prawidłowej legislacji.

1.1. Skargę konstytucyjną wniesiono na tle poniżej opisanego stanu faktycznego:

Wyrokiem sądu okręgowego z 3 czerwca 2015 r. skarżący zobowiązany został do płacenia alimentów na rzecz swojej córki. 14 marca 2020 r. córka skarżącego – reprezentowana przez przedstawiciela ustawowego – złożyła pozew o podwyższenie alimentów.

9 kwietnia 2020 r. sąd rejonowy, na wniosek powódki, na podstawie art. 730¹ § 1 w związku z art. 753 § 1 k.p.c., wydał postanowienie zabezpieczające powództwo, zobowiązując skarżącego do uiszczenia na rzecz powódki alimentów w podwyższonej wysokości. 20 kwietnia 2020 r. sąd z urzędu nadał temu postanowieniu klauzulę wykonalności. Skarżący wskazał, że odpis pozwu w sprawie podwyższenia alimentów wraz z postanowieniem zabezpieczającym został mu doręczony 22 kwietnia 2020 r. Pismem z 22 kwietnia 2020 r. komornik sądowy przy sądzie rejonowym zawiadomił skarżącego o wszczęciu egzekucji; tego samego dnia skarżący dowiedział się o zajęciu egzekucyjnym rachunków bankowych, a jego pełnomocnik zgłosił swój udział w postępowaniu egzekucyjnym i na podstawie art. 822 k.p.c. wniósł o wstrzymanie czynności egzekucyjnych.

28 kwietnia 2020 r. skarżący złożył zażalenie na postanowienie sądu rejonowego o nadaniu klauzuli wykonalności postanowieniu zabezpieczającemu z 9 kwietnia 2020 r., zarzucając, że brak było podstaw do nadania klauzuli z uwagi na brak zawiadomienia go o toczącej się sprawie o podwyższenie alimentów, oraz podnosząc, iż naruszono jego prawo do obrony. Postanowieniem z 28 maja 2020 r. sąd rejonowy oddalił zażalenie skarżącego. Sąd stwierdził, że tytuł egzekucyjny spełniał wszystkie przesłanki warunkujące nadanie klauzuli wykonalności, a nadto wskazał, że nie może badać zasadności treści tytułu egzekucyjnego.

1.2. Kwestionując art. 743 § 1 k.p.c. (w zakresie wskazanym w *petitum* skargi), skarżący po pierwsze zarzucił mu niezgodność z art. 45 ust. 1 Konstytucji. Zdaniem skarżącego, przepis ten prowadzi do naruszenia prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy oraz prawa do obrony.

Skarżący, uzasadniając zarzut niezgodności z art. 45 ust. 1 Konstytucji, podniósł, że: „(...) faktycznie nie miał żadnych szans na dobrowolną realizację postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego oraz niezwłocznie po doręczeniu odpisu (...) postanowienia, bowiem nie miał żadnej wiedzy o żądaniach małoletniej (...) [córki] reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego – matkę (...). Dodatkowo już w dniu doręczenia odpisu postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia Skarżący pozostawał rzekomo w zwłoce, bowiem odpis postanowienia został doręczony w dniu 22 kwietnia 2020 r., a obowiązek podwyższonych alimentów istniał rzekomo od dnia 1 marca 2020 r. – Skarżący nie miał jednak o tym żadnej wiedzy. Takie działanie Sądu narusza w sposób rażący prawo Skarżącego do obrony oraz prawo Skarżącego do sądu. Wydany w okolicznościach faktycznych (...) sprawy tytuł wykonawczy – mając na uwadze daty poszczególnych zdarzeń – doprowadził do oczywistego naruszenia prawa do obrony oraz prawa do sądu. Obowiązkiem Sądu było czuwać nad zabezpieczeniem praw Skarżącego, w tym zapewnić mu prawo do obrony. Sąd miał pełne możliwości umożliwić Skarżącemu zajęcie stanowiska w formie pisemnej, po doręczeniu odpisu pozwu i dopiero następnie wydać postanowienie zabezpieczające, Sąd mógł również wysłuchać stron przed wydaniem postanowienia” (s. 7 i 8 skargi).

Zdaniem skarżącego, art. 743 § 1 k.p.c. w zakresie, w jakim przewiduje nadanie przez sąd postanowieniu o udzieleniu zabezpieczenia klauzuli wykonalności z urzędu w przypadku postanowień o charakterze konstytutywnym, powoduje: 1) niesprawiedliwe rozpatrzenie sprawy – dłużnik nie ma wiedzy o istnieniu roszczenia; 2) niejawnie rozpatrzenie sprawy – dłużnik jest pozbawiony możliwości zajęcia stanowiska w sprawie, a postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia jest wydawane na posiedzeniu niejawnym; 3) naruszenie prawa do obrony – dłużnik jest pozbawiony możliwości podjęcia obrony swoich praw, czy też dobrowolnego zaspokojenia roszczenia, o którym przed wydaniem postanowienia zabezpieczającego oraz przed wszczęciem egzekucji nie miał wiedzy.

Skarżący, uzasadniając zarzut naruszenia prawa do sądu, dodał, że wiąże go również z naruszeniem wyrażonej w art. 2 Konstytucji zasady prawidłowej legislacji. Stwierdził, że kwestionowany przepis jest niezgodny z tą zasadą, gdyż pozwala na nadanie klauzuli wykonalności postanowieniu zabezpieczającemu niezależnie od wiedzy zobowiązanego co do istnienia zobowiązania. Podniósł, że obywatel nie może być zaskakiwany postępowaniami egzekucyjnymi, co w okolicznościach sprawy, na tle której wystąpił ze skargą konstytucyjną, wynika z wadliwej konstrukcji art. 743 § 1 k.p.c.

Po drugie, skarżący zarzucił, że kwestionowana przez niego regulacja prowadzi do naruszenia prawa własności (art. 21 ust. 1 Konstytucji). Wskazał, że: „[n]adanie klauzuli wykonalności postanowieniu zabezpieczającemu tworzącego nowy obowiązek dla zobowiązanego bez prawa zajęcia stanowiska, a także bez wiedzy o takim obowiązku – prowadzi wprost do naruszenia prawa własności, w drodze wszczęcia postępowania egzekucyjnego”. Zdaniem skarżącego, prawo nie powinno zezwalać na wszczęcie egzekucji, nawet na podstawie postanowienia zabezpieczającego, bez wiedzy zobowiązanego o powstaniu zobowiązania. Skarżący wyjaśnił, że „(...) kluczowe jest, iż uprawniona z alimentów, nigdy nie wzywała Skarżącego do dobrowolnego zwiększenia alimentów, a mimo tego skierowała pozew i uzyskała postanowienie zabezpieczające wraz z klauzulą wykonalności, a następnie wszczęła postępowanie egzekucyjne i wyegzekwowała środki finansowe”.

2. Po wstępnym rozpoznaniu skargi konstytucyjnej A.K., postanowieniem z 31 grudnia 2020 r. Trybunał Konstytucyjny na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) odmówił nadania skardze dalszego biegu.

Skarżący wniósł zażalenie na to postanowienie. Postanowieniem z 9 lipca 2021 r. Trybunał Konstytucyjny uwzględnił zażalenie skarżącego i nadał skardze dalszy bieg.

3. Sejm oraz Prokurator Generalny 27 lipca 2021 r. zostali zawiadomieni o obowiązku przedstawienia stanowiska w sprawie skargi konstytucyjnej zarejestrowanej pod sygn. SK 45/21. Do dnia 15 lutego 2022 r. stanowiska takie nie wpłynęły do Trybunału Konstytucyjnego.

4. Rzecznik Praw Obywatelskich w piśmie z 27 sierpnia 2021 r. poinformował Trybunał Konstytucyjny, że postanowił nie przystępować do postępowania w sprawie o sygn. SK 45/21.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. We wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego skardze konstytucyjnej A.K. (dalej: skarżący) zakwestionował art. 743 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępo-

wania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, ze zm.; dalej: k.p.c.) w zakresie, w jakim przewiduje nadanie przez sąd postanowieniu o udzieleniu zabezpieczenia klauzuli wykonalności z urzędu – w przypadku postanowień o charakterze konstytutywnym, tj. co do roszczenia, o istnieniu którego dłużnik przed wydaniem postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia nie miał wiedzy – pozbawiając tym samym dłużnika możliwości dobrowolnego wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego.

Zaskarżony art. 743 § 1 k.p.c. ma następujące brzmienie: „Jeżeli postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia podlega wykonaniu w drodze egzekucji, do wykonania tego postanowienia stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu egzekucyjnym, z tym jednak, że sąd nadaje postanowieniu o udzieleniu zabezpieczenia klauzulę wykonalności z urzędu. W razie zbiegu zabezpieczenia udzielonego przez sąd i organ administracyjny przepisy art. 773 i art. 774 nie mają zastosowania, z wyjątkiem wypadków przewidzianych w art. 751”.

Już samo porównanie treści art. 743 § 1 k.p.c. z zastosowaną przez skarżącego szeroką formułą zaskarżenia prowadzi do wniosku, że obejmuje ona nie tylko ten jeden przepis dotyczący wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia, lecz dotyczy także przebiegu samego postępowania zabezpieczającego, a nawet postępowania głównego, w którym dochodzone jest roszczenie (w sprawie, w związku z którą skarżący wystąpił ze skargą konstytucyjną: roszczenie alimentacyjne). Ściśle rzecz biorąc, tylko część ujętego w *petitum* skargi zakresu zaskarżenia odnosi się bowiem do treści art. 743 § 1 k.p.c., a mianowicie ten fragment, w którym skarżący kwestionuje ten przepis „w zakresie, w jakim przewiduje nadanie przez sąd postanowieniu o udzieleniu zabezpieczenia klauzuli wykonalności z urzędu”. W pozostałej części skarżący opisuje sytuację, w jakiej regulacja wyrażona w art. 743 § 1 k.p.c. znalazła zastosowanie.

Wniosek taki potwierdza uzasadnienie skargi konstytucyjnej. Wynika z niego bowiem, że skarżący naruszenie swych praw wiąże nie tyle z nadawaniem przez sąd klauzuli wykonalności z urzędu, ile z brakiem powiadomienia go o toczącym się postępowaniu głównym i dochodzonym w nim roszczeniu alimentacyjnym, a także z niemożnością dobrowolnego wykonania przez niego postanowienia zabezpieczającego przed wszczęciem egzekucji. Czyniąc przedmiotem zaskarżenia formalnie abstrakcyjnie określoną w *petitum* skargi treść normatywną, w uzasadnieniu skargi skarżący często wskazuje na konkretne okoliczności sprawy i podjęte w jej ramach działania sądu.

Wobec tak ujętego zaskarżenia, Trybunał Konstytucyjny przede wszystkim zbadał, czy skarga konstytucyjna A.K. spełnia formalnoprawne warunki jej skutecznego wniesienia, oraz ustalił, czy jej przedmiotem jest dekodowana z zakwestionowanego przepisu norma prawna, czy raczej akt stosowania prawa. Trybunał jest zobowiązany dokonać takiej analizy na każdym etapie wszczętego na podstawie skargi konstytucyjnej postępowania. Jest bowiem tak, że choć skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu, w ramach którego Trybunał bada to, czy odpowiada ona warunkom formalnym i czy nie jest oczywiście bezzasadna, to jednak zakończenie tego etapu formalnej weryfikacji skargi nie wyłącza dalszej oceny warunków jej wniesienia, dokonywanej na kolejnym etapie postępowania sądowokonstytucyjnego. Przekazanie skargi po zakończeniu jej wstępnej kontroli do rozpoznania przez odpowiedni skład Trybunału nie przesądza więc ostatecznie o dopuszczalności jej merytorycznego rozpatrzenia. Trybunał, rozpoznając taką sprawę, nie jest związany stanowiskiem zajęтым na etapie wstępnego rozpoznania.

2. Skarga konstytucyjna stanowi nadzwyczajny środek ochrony konstytucyjnych praw i wolności, a jej wniesienie uwarunkowane zostało spełnieniem wymogów wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej:

u.o.t.p.TK). Zgodnie z treścią art. 79 ust. 1 Konstytucji – skarga konstytucyjna może być wniesiona wyłącznie w sprawie zgodności z Konstytucją „ustawy lub innego aktu normatywnego”, z czego wynika, że jej przedmiotem nie może być akt stosowania prawa. Skarga konstytucyjna w polskim systemie prawnym jest zatem zawsze „skargą na przepis”, a nie na jego konkretne, nawet wadliwe, zastosowanie. Do kompetencji Trybunału nie należy zatem ani sprawowanie kontroli sposobu wykładni obowiązujących przepisów, ani prawidłowości ich stosowania lub niestosowania przez sądy orzekające w indywidualnych sprawach.

Trybunał także wielokrotnie wyjaśniał, że do zasadniczych przesłanek dopuszczalności występowania ze skargą konstytucyjną należy uczynienie jej przedmiotem przepisów (ustawy lub innego aktu normatywnego) wykazujących podwójną kwalifikację. Będąc podstawą prawną ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie skarżącego przez sąd lub organ administracji publicznej, muszą one prowadzić jednocześnie do naruszenia wskazywanych przez skarżącego konstytucyjnych wolności lub praw. Skarżący, który jest zobligowany do prawidłowego oznaczenia w skardze konstytucyjnej przedmiotu kontroli, musi wykazać, że zaskarżone przepisy posiadają taką podwójną kwalifikację, a więc, po pierwsze, że były podstawą prawną ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie skarżącego oraz, po drugie, że to w treści normatywnej tych przepisów tkwi bezpośrednia przyczyna naruszenia określonych w Konstytucji wolności i praw skarżącego (por. art. 53 ust. 1 u.o.t.p.TK). Innymi słowy, istnieć musi ścisły, merytoryczny związek między treścią normatywną zaskarżonej regulacji, treścią wydanego na podstawie tej regulacji ostatecznego rozstrzygnięcia organu władzy publicznej dotyczącego sfery wolności i praw konstytucyjnych skarżącego oraz określonym przez skarżącego w skardze konstytucyjnej naruszeniem przysługujących mu wolności lub praw konstytucyjnych.

2.1. Jak wyjaśniono wcześniej, choć skarżący w niniejszej sprawie zakwestionował wyłącznie przepis dotyczący nadawania postanowieniu zabezpieczającemu klauzuli wykonalności, a jako ostateczne orzeczenie o przysługujących mu prawach konstytucyjnych wskazał postanowienie sądu rejonowego oddalające zażalenie na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, to podniesione przez niego zarzuty dotyczą przebiegu postępowania zabezpieczającego, a nawet głównego (w sprawie o podwyższenie alimentów).

Zarówno w *petitum* skargi, jak i w jej uzasadnieniu skarżący przyczynę naruszenia wskazanych przez niego praw konstytucyjnych dostrzega przede wszystkim w tym, że przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego nie posiadał wiedzy o dochodzonym w postępowaniu głównym roszczeniu alimentacyjnym. Skarżący wskazał, że odpis pozwu w sprawie o podwyższenie alimentów wraz z postanowieniem o udzieleniu zabezpieczenia został mu doręczony dopiero w dniu, w którym już dowiedział się o zajęciu jego rachunków bankowych. Ta koincydencja czasowa nie wynika jednak z treści regulacji zaskarżonego art. 743 § 1 k.p.c. Przepis ten ani nie normuje kwestii związanych z doręczeniem pozwu, ani nie określa momentu, w którym sąd w postępowaniu rozpoznawczym wydaje i doręcza stronie postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia. To stosownie do art. 737 k.p.c. wnioski o udzielenie zabezpieczenia podlega rozpoznaniu bezzwłocznie, nie później niż w terminie tygodnia od dnia jego wpływu do sądu, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Ze względu na cel i istotę postępowania zabezpieczającego postanowienie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia powinno być wydane możliwie szybko, a w każdym razie w takim czasie, by mogło zapewnić skuteczność realizacji roszczenia (zob. I. Gil, komentarz do art. 737, [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, red. E. Marszałkowska-Krześ, Warszawa 2021, zob. powołany tam wyrok SN z 17 kwietnia 1975 r., sygn. akt II CR 92/75).

Należy zauważyć dodatkowo, że w przypadku spraw o alimenty kwestie związane z doręczeniem postanowienia zabezpieczającego są uregulowane także nie w zaskarżonym art. 743 § 1 k.p.c., lecz w art. 753 § 2 k.p.c., w którym przewidziano, że sąd z urzędu doręcza

stronom odpis postanowienia o zabezpieczeniu, o którym mowa w § 1 tego przepisu. Art. 753 § 2 k.p.c. stanowi wyjątek od zasady wyrażonej w art. 740 § 1 k.p.c., zgodnie z którą postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia doręczane jest uprawnionemu przez sąd, natomiast zobowiązanemu przez organ egzekucyjny wraz z przystąpieniem do wykonania tego postanowienia. To znaczy, że *de lege lata* skarżący, jako zobowiązany w postępowaniu zabezpieczającym związanym z postępowaniem rozpoznawczym w sprawie o podwyższenie alimentów, ma możliwość uzyskania wiedzy o zabezpieczeniu, zanim jeszcze rozpocznie się egzekucja. Jak zauważył Trybunał Konstytucyjny już na etapie wstępnego rozpoznania, w doktrynie wyjaśniono, że taka regulacja ma celu umożliwienie zobowiązanemu dobrowolną realizację nałożonego na niego obowiązku (zob. A. Sadza, *Zasady doręczania postanowień w przedmiocie zabezpieczenia*, „Polski Proces Cywilny”, nr 3/2018, s. 369).

Niekonstytucyjność art. 743 § 1 k.p.c. skarżący zdaje się również wiązać z brakiem możliwości zajęcia przez niego stanowiska w sprawie dotyczącej rozpatrzenia wniosku strony powodowej o udzielenie zabezpieczenia. Tymczasem możliwość rozpoznania wniosku o udzielenie zabezpieczenia na posiedzeniu niejawnym także wynika z innych przepisów niż zakwestionowany przez skarżącego (zob. zwłaszcza art. 148 § 3 k.p.c.).

Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, analiza nie tylko *petitum* skargi (ujętego zakresowo), lecz przede wszystkim opisanego przez skarżącego sposobu naruszenia jego konstytucyjnych praw oraz uzasadnienia postawionych zarzutów, prowadzi do wniosku, że skarżący przedmiotem tych zarzutów w istocie nie uczynił art. 743 § 1 k.p.c. i regulowanej przez ten przepis wykonawczej fazy postępowania zabezpieczającego. Zarzuty postawione przez skarżącego są skierowane wobec wcześniejszych etapów postępowania zabezpieczającego, powiązanego z postępowaniem w sprawie o podwyższenie alimentów, przy czym skarżący nie określa nawet w przybliżony sposób, które konkretnie przepisy regulujące te postępowania (samodzielnie lub związkowo) są źródłem naruszenia praw lub wolności wywodzonych przez skarżącego z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 oraz z art. 21 ust. 1 Konstytucji. Trybunał w tym kontekście uwzględnił, że skarga konstytucyjna powinna nie tylko – tak jak inne wnioski o dokonanie przez Trybunał kontroli konstytucyjności – oznaczać precyzyjnie przedmiot zaskarżenia oraz przedstawiać przekonujące argumenty lub dowody uzasadniające trafność stawianych zarzutów (zob. art. 53 ust. 1 pkt 1 i 3 u.o.t.p.TK), lecz także ze względu na szczególne wymagania formalne warunkujące dopuszczalność tego środka ochrony skarżący jest zobowiązany wykazać swoistą relację istniejącą pomiędzy przedmiotem zaskarżenia, ostatecznym orzeczeniem w sprawie (w związku z którą występuje ze skargą konstytucyjną) i zarzutami naruszenia praw lub wolności konstytucyjnych. Takich warunków w skardze konstytucyjnej A.K. nie spełniono. Trybunał Konstytucyjny, zgodnie z zasadą związania granicami zaskarżenia (art. 67 u.o.t.p.TK), nie może wyręczać skarżącego ani w określeniu przedmiotu zaskarżenia właściwego dla opisanego w skardze konstytucyjnej sposobu naruszenia praw konstytucyjnych, ani w doborze argumentacji adekwatnej do sformułowanych przez skarżącego zarzutów.

2.2. Dodatkowe problemy z określeniem rzeczywistego przedmiotu skargi konstytucyjnej A.K. wynikały z przedstawionego przez skarżącego jej uzasadnienia. Mianowicie skarżący nie odnosił się do treści normatywnej kwestionowanego przepisu, lecz odwoływał się do okoliczności sprawy o podwyższenie alimentów oraz do przebiegu postępowania zabezpieczającego, kwestionując działania sądu rozpoznającego sprawę. Skarżący wyjaśnił z jednej strony, że: „W niniejszej sprawie kluczowe jest, iż uprawniona do alimentów, nigdy nie wzywała Skarżącego do dobrowolnego zwiększenia alimentów, a mimo tego skierowała pozew i uzyskała postanowienie zabezpieczające wraz z klauzulą wykonalności, a następnie wszczęła postępowanie egzekucyjne i wyegzekwowała środki finansowe”, z drugiej podniósł, iż: „Wydany w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy tytuł wykonawczy – mając na

uwadze daty poszczególnych zdarzeń – doprowadził do oczywistego naruszenia prawa do obrony oraz prawa do sądu. Obowiązkiem Sądu było czuwać nad zabezpieczeniem praw Skarżącego, w tym zapewnić mu prawo do obrony. Sąd miał pełne możliwości umożliwić Skarżącemu zajęcie stanowiska w formie pisemnej, po doręczeniu odpisu pozwu i dopiero następnie wydać postanowienie zabezpieczające; Sąd mógł również wysłuchać stron przed wydaniem postanowienia”. Niezależnie od tego, że przytoczone fragmenty uzasadnienia potwierdzają, iż podnoszone przez skarżącego problemy wykraczają poza zakres normowania art. 743 § 1 k.p.c., to również dotyczą one sfery stosowania prawa. Trybunał Konstytucyjny nie jest upoważniony do kontroli prawidłowości rozstrzygnięć sądowych wydanych w sprawie, na kanwie której skarżący wniósł skargę. Trybunał nie jest bowiem instancją odwoławczą od orzeczeń sądów ani nie sprawuje nadzoru judykacyjnego nad sądami, a skarga konstytucyjna nie jest kolejnym środkiem zaskarżenia ostatecznych rozstrzygnięć sądowych.

2.3. Z powyżej poczynionych ustaleń wynika, że skarga konstytucyjna A.K. nie spełnia wymogów wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak z art. 53 ust. 1 pkt 1 i 3 u.o.t.p.TK.

W konsekwencji Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że wydanie wyroku w niniejszej sprawie było niedopuszczalne, co skutkowało umorzeniem postępowania na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK.

Zważywszy powyższe okoliczności, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.